



UKÁZKY

Z PROLOGU

Neměla ponětí o čase, a když později rozlepila víčka, nechápala, co se s ní děje. Kde to jsem? Ptala se pořád dokola. Bolela ji čelist a končetiny měla jako z olova, skoro, jako by jí ani nepatřily.

Zírala do černočerné tmy a pomalu se rozpomínala, až...

Hrůza, která ji obestřela ve chvíli, kdy z paměti vylovila poslední minuty předtím, než upadla do chemicky vyvolaného spánku, měla devastující účinky. Ano, opravdu se to stalo. Nějací muži ji přepadli přímo na ulici, a teď ji vezou neznámo kam. Vůz se stále pohyboval a ona podle jeho nadsakování pochopila, že jede po nerovném terénu. Lesní cesta? Pole? To ví jen ti dva a bůh...

Co se mnou bude? Opakovala si jako mantru. Z očí se jí začaly řinout slzy bezmoci a syrového strachu o život. Účinky sedativ postupně odeznávaly, takže teď mohla přemýšlet trochu jasněji. A úvahy, které jí mozek naservíroval jako první, ji doslova odrovňaly. Okamžitě si totiž připomněla zločiny, které nemohly zanechat klidným žádného přičetného jedince...

Nejdřív únosy. A teď navíc brutální vraždy!

K tomu policejní pátrání, které probíhá už skoro dva roky, ovšem bezúspěšně. Téměř desítka pohřešovaných žen, o jejichž osudu nikdo nic neví. Kam zmizely? Mají je snad na svědomí tihle dva chlapi? Všechny?

Není to ale nesmysl? Nejspíš ano...

Vylovila z paměti obličej tří zavražděných... Obětí nemilosrdných poprav, jak to vyhodnotila kriminálka. Souvisely s těmi únosy? Bohužel to bylo vysoce pravděpodobné a Evě při tom pomyšlení vyschlo v ústech.

Ne... ne... Přece nezemře v rukou bestiálních maniaků, kteří třeba... obchodují s bílým masem? Nutí unesené sexuálně otročit tak dlouho, dokud nepadnou vyčerpáním? Prodají je úchylným psychopatům, kteří je mučí a tyranizují?

Nebo snad potřebují orgány? Vyoperují svým obětem srdce, případně ledviny, aby je následně zpeněžili na černém trhu?

Kriste...

Myšlenky poletovaly její hlavou jako zběsilé včely, jejichž úl napadl nebezpečný škůdce. Vždy šlo o mladé ženy... plné života. To jediné je údajně spojovalo a ona do toho zapadá také. Co se s ní bude dít? Zemře? Pravděpodobně. Ale jak? Může čekat rychlou smrt, nebo spíš pomalé a bolestivé umírání?

S jakými úmysly ji ti muži nacpali do auta?

O výkupné stoprocentně nejde, vždyť nedisponuje žádným majetkem a postrádá i bohatou rodinu. Dokonce nemá ani partnera.

Tak co s ní k čertu chtějí dělat?

Proč zrovna ona? Není slavná, není ničím výjimečná... Prostě obyčejná ženská, jakých po světě běhají statisíce!

V tu chvíli vůz zastavil a spolu s ním se zadrhl i její dech. Zmobilizovala v sobě všechny síly a snažila se zkoncentrovat. Jakmile se kufr otevře, musí na ty grázly zaútočit. Nohy má volné, třeba se jí podaří utéct! Zkusila se pohnout, zjistila však, že to nebude tak jednoduché. Svaly odmítaly spolupráci, byly doslova hadrové. Za odliv sil patrně mohly léky, které dosud kolovaly v jejím těle.

Vtom tiše cvakla klika a Eviny tváře ovanul čerstvý vzduch. Do stísněného prostoru se naklonila hlava v černé kukle, z níž běhal mráz po zádech. „Ale, dámička se nám probudila...“ utrousil muž hlasem připomínajícím struhadlo. „Hej, šoupni mi sem ještě jednu dávku!“ zavolal pak na svého komplice. „Ať se necuká.“

Neschopná pohybu třeštila vyděšené oči do úzkých škvírek vystřižených v masce. „Nečum tak blbě,“ uchechtl se. „A polez ven!“ Popadl klopky Evina kabátu a bez větší námahy ji vytáhl z vozu. Jediné, čeho si v kalném svitu měsíce všimla, byla hrubá asfaltová cesta a kmeny stromů. Kam ji to proboha odvezli?

Z OBSAHU

Promluvila nejmírnějším tónem, jakého byla schopná. „Možná jsem trochu netrpělivá, uznávám, ale pochop moje důvody... Mám dojem, že právě teď je na miminko nejvhodnější doba. Pro tebe i pro mě.“

„A co když to vnímám jinak?“

„Dej na mě, máme správný věk.“

„Evo...“

„Nech mě prosím domluvit,“ položila mu v chlácholivém gestu dlaň na předloktí. „Dneska jsem byla pozjišťovat nějaké informace a uvidíš, že až si je poslechněš, budou se ti zamlouvat.“

Zadíval se na ni trochu nedůvěřivě. „Nevím proč, ale mám dojem, že bych se měl začít bát.“

„K obavám nemáš důvod,“ ujistila ho a přidala široký úsměv. „Spíš naopak, myslím, že mám dobré zprávy.“

„Jaké?“

„Tak poslouchej - odpoledne jsem měla schůzku s doktorem na klinice, která se věnuje asistované reprodukci.“

Lumírovi padla brada. „Kvůli čemu?“

„No... dělala jsem s ním interview...“ začala diplomaticky.

„Aha! Tak to se mi ulevilo. V první chvíli mě totiž napadlo, žes tam snad šla kvůli nám,“ oddechl si.

„Počkej, tobě by to vadilo?“

„Hlavně nevím, proč bys nás měla řešit zrovna na takto orientované klinice. My přece žádný problém s počítím nemáme.“

„Ale jednou možná budeme mít.“

„Evo...“

„Nech mě to doříct,“ přerušila ho.

„Tak fajn,“ odušil, opřel se do židle, usrkl ze své sklenice a věnoval Evě soustředěný pohled. „Pusť se do toho.“

„Ve skutečnosti jsem si tu konzultaci opravdu objednala kvůli nám. A našemu miminku,“ vypálila.

Lumírovy oči povylezly z důlků. „My ale žádné miminko neplánujeme – tedy pokud do toho můžu aspoň okrajově mluvit,“ pronesl sarkasticky.

„Slíbil, že mi nebudeš skákat do řeči.“

„Sorry, tak pokračuj,“ vyzval ji. Eva v ten moment nedokázala rozluštit, co znamená jeho výraz a raději se o to dál nepokoušela. Bylo jasné, že je jejím krokem pobouřený – Lumír neměl rád, když ho někdo dirigoval, naopak. Ona nicméně doufala, že partnera nakonec přesvědčí o své pravdě.

„Díky. Takže - od chvíle, kdy jsme vedli tu debatu, mi to celé leží v hlavě. Hned den nato jsem vysadila antikoncepci, abych věděla, co se stane. No, a bohužel se nestalo vůbec nic. Gravidní nejsem.“

„Počkej!“ máchl sklenkou ve vzduchu. „Tys přestala brát prášky a mně jsi o tom neřekla? Děláš si srandu?“

„Ne, je to tak!“

„Proboha, Evo, já už opravdu přestávám věřit, že se mi nezdáš!“

„Proč, sakra?“

„To je mi otázka. Jelikož bych o takovém kroku jako potenciální otec mohl přinejmenším spolurozhodovat, nemyslíš?“ zamračil se.

„Ale já o tom neměla chuť diskutovat. Kromě toho ses tvářil jako poloviční chlap, který je přesvědčený, že ženu nikdy neoplodní.“

„O tom, nakolik jsem fertilní, snad tahle rozmluva není!“

„Naopak! Právě proto jsem na tu kliniku šla. Abych se pozeptala, jaké máme my dva možnosti. Přesněji ty.“

„A doktor zamával ve vzduchu kouzelnou hůlkou, čímž určil, kolik a jak rychlých mám spermií. Tohle mi chceš říct?“

„Ne!“ Ted' už jí rozčilením přeskočil hlas do fistule. „Lumíre, proč mě nenecháš domluvit? Takhle ti to nemůžu pořádně vysvětlit.“

„Možná už ani nechci nic dalšího slyšet.“

„Ale to bys měl. Objednala jsem tě totiž na jedno speciální vyšetření. Udělají ti spermiogram, takže budeme už brzy vědět, jak na tom jsi. A pokud máš problém, můžeme ho začít okamžitě řešit.“

Lumír naprázdno pootevřel ústa a zdálo se, že mu došla slova. Pak do sebe rychle hodil téměř polovinu svého drinku a nevěřícně zakroutil hlavou. „Počkej, přibrzdi. Už ti zase přestávám rozumět. Tys mě,“ namířil ukazovák doprostřed své hrudi, „bez mého vědomí objednala na spermiogram? Mám si někde honit ptáka nad přisprostlými časopisy jako úplný debil? Jenom proto, že ty si přeješ mimino a chceš ho hned teď' aneb - čím dřív, tím líp?“ Jeho hlas během toho monologu vytrvale stoupal a nabíral na hlasitosti, takže v jeho závěru už skoro křičel.

Řítla se silničkou jako divá, nicméně vzdálenost mezi oběma auty byla i tak vteřinu od vteřiny kratší. Nikdy nepatřila mezi extra zdatné řidičky, což se teď' proměnilo v její největší nevýhodu. Přesto se nevzdávala. Potřebuje se dostat na komunikaci s větším provozem. Pryč z tohoto zapadákova! Zcela mimoděk mrkla na ukazatel stavu paliva a zhrozila se – ručička byla téměř na nule a ikona pumpy svítila jasně oranžovou barvou. Sakra! Kolik kilometrů ještě může ujet, než v nádrži dojde benzín?

Vtom na palubní desce zahlédla odložený mobil a pookřála. Okamžitě po něm hmátla, navzdory vysoké rychlosti aktivovala displej a vytočila sto padesát osmičku. Neví sice, kde je, ale policie přece zvládne vysledovat ledacos!

Hovor se spojil a ona bez meškání spustila. „Pomozte mi! Unesli mě nějakí chlapi... Ukradla jsem jim auto, ale mají druhé a dohání mě!“

„Kde se nacházíte?“ zareagoval pragmatický hlas operátora. Její oznámení – jakkoli znělo šíleně – evidentně nebral na lehkou váhu. Chystala se odpovědět, ale přesně v tu chvíli do vozu zezadu narazili její pronásledovatelé. Telefon kupodivu udržela u ucha, ztratila však kontrolu nad řízením a v příští vteřině sjela z cesty. Vozidlo několik metrů kodrcalo po nerovném travnatém povrchu, načež se zaduněním narazilo do nečekané překážky a zůstalo stát.

„NE!“ vykřikla z plna hrdla.

„Paní? Haló, paní?“ doléhalo k ní z mikrofonu. „Co se stalo?“

Odpovědět už nestačila. Dveře se rozlétly a její pohled padl do vztekem přimhouřených očí zarostlého muže. Všiml si, co drží v ruce, a střelbitě jí smartphone vyškubl. Mrkl na obrazovku a zle se zamračil, načež hovor típl. „Cože, fyzlové? Ty jedna svině,“ ucedil, pak se znovu sehnul

a jediným rychlým pohybem jí z ucha vytrhl náušnici. Zaječela bolestí a instinktivně přitiskla dlaň k poraněnému boltci.

„Drž hubu, nebo ti rozmašíruru ciferník na sračky!“

Okamžitě zmlkla a zůstala sedět na svém místě jako přimražená. Její duši zalila černá beznaděj. Teď už jí nepomůže nikdo, ani pán bůh... Z mužových zornic vyčetla smrt - svou vlastní.

„Kurva, viděla nás a volala policajty!?“ sykl ten krátkovlasý za zády svého komplice. „Do zasrané prdele!“

„Zlikvidujeme ji.“

„Nevím, jestli je to dobrej nápad.“

„Příkaz zněl jasně – nic se nesmí zvorat. Jestli něco vyžvanila, bude průser. Když dělá potíže teď, bude je dělat pořád. Musíme se jí zbavit.“

„Na tom něco je. Máš recht.“

Bože, bože, bože... rezonovalo strachy zablokovaným mozkiem. Zbavit... Zlikvidovat... Teď ji zabijí!

Doslova paralyzovaná strachem sledovala, jak na sebe ti dva celou minutu hledí a dorozumívají se očima. Nakonec vousatý svalovec sáhl za opasek, naklonil se do auta a zkušeným pohybem jí na levé zápěstí nasadil pouta, kterými ji vzápětí přikurtoval k volantu. Pak vytrhl klíčky ze zapalování a zabouchl dveře. Vyděšeně na něj hleděla skrz sklo. Co bude dál? Řekl cosi tomu druhému, který jen krátce přikývl a zmizel. Za chvíli se vrátil s kanystrem, jehož obsah byl víc než zřejmý.

Ve chvíli, kdy ho otevřel a vychrstl část obsahu na kapotu, zkameněla hrůzou. Chtějí auto zapálit??

Ona... uhoří?!

Kriste pane...

Než se nadála, trhl muž klikou a v příští vteřině poslal štědrú dávku benzínu také do interiéru. Čpící tekutina vsákla do oblečení i vlasů, a mladá žena se rozvřeštěla čirým děsem. Poslední, co spatřila předtím, než ji zachvátila smrtelná výheň, byla letící sirka s oranžově plápolajícím plaménkem...

„Tak povídej, co se dělo?“ zvedl Patrik oči od jídelního lístku. Eva hlasitě zafuněla a zakoulela očima. Pak zavřela menu a upřela na bratra uštváný pohled.

„To podstatné jsem ti řekla v telefonu. Lumír se po té hádce prostě sebral a odešel do baru – pokud tedy nekecal a nevyhlédl si spíš nevěstinec.“

„Proč by to dělal?“ povytáhl bratr obočí. „Ve vzteku mají chlapi větší chuť na panáka než na sex.“

„Na sex má Lumír chuť pořád. Ten je na to schopný vlítnout třeba uprostřed výměny názorů. S nadsázkou, samozřejmě.“

„Prosím tě, nepřeháněj. A jak to probíhalo, když se vrátil?“

„Právě, že nijak,“ odušila sklesle. „Přišel až někdy v noci – po jedenácté ještě nebyl doma a ráno zmizel dřív, než jsem se probudila. Našla jsem jenom zmuchlanou peřinu a mokry ručník v koupelně.“

„Tos ho vůbec neslyšela?“ podivil se Patrik. „Pokud byl nalitý, musel nadělat dost hluku.“

Eva se zavrtěla. „Sama jsem měla opici,“ přiznala. „Málem jsem ani nevylezla z postele. Lumírovi není po flámu nikdy zle, nechápu, jak je to možné... Prostě jsem ho propásla a teď nevím, co můžu čekat, až se vrátím domů. V tom nejlepším případě asi tichou domácnost.“

„To se přežene, neboj. Ale už bys neměla blbnout, dávno přece nejsi malá holka a umíš si spočítat, co ta tvoje přehnaná angažovanost dokáže napáchat. Zbytečně si děláš život těžší, než je,“ pokusil se jí Patrik promluvit do duše.

„Takže si taky myslíš, že moc tlačím na pilu... Stejně jako Lumír,“ pronesla s ponurým povzdechem.

„Vždyť to musíš vidět sama,“ pohodil ramenem.

„Ano, ale já mám pocit, že mi ujíždí vlak! Hlavně s tím dítětem,“ hájila svůj postoj.

„Prosím tebe, jsou ženy, které rodí před padesátkou,“ mávl rukou. „Medicína dnes dokáže ledacos a promiň, ty fakt nejsi žádná stařena. Povím ti jedno – když o něco příliš usiluješ, obvykle se to zablokuje. Umanutá snaha vede spíš k nezdaru. Věř tomu, jsem skoro o pět let starší než ty, sestřičko.“

„Ano, a taky ve všech ohledech úspěšnější,“ ucedila.

Povyτάhl obočí. „Co tím chceš říct?“

Eva se frustrovaně zamračila. „Máš těhotnou přítelkyni a skvělou práci, brzy se i oženíš... Zato já bych nejradši dala okamžitou výpověď a můj partner mi upírá to, o co nejvíc stojím.“

Patrik si ji zkoumavě přeměřil. „Hele, až doteď jsi kvůli miminku nijak zvlášť nevyšlovala. Vůbec jsem neměl tušení, jak moc ho chceš. Co se změnilo? Opravdu tě převálcovala nově objevená touha po mateřství? Tikající biologické hodiny? Není v tom náhodou něco jiného?“

„Teď promluvil pan vyšetřovatel!“

„Ale houby. Zkrátka jenom přemýšlím nad pohnutkami druhých lidí, včetně tebe,“ opáčil s klidem.

To už se nad nimi zjevil číšník, aby převzal jejich objednávku. Poté, co mu ji nadiktovali a znovu osaměli, Patrik pokračoval. „Zdá se mi, že ses na něco upnula, jenže se nedíváš na okolnosti a nezvažuješ dlouhodobé hledisko. Dítě je závazek. Opravdu ho chceš mít právě s Lumírem? Je váš vztah dost pevný a nekonfliktní, založený na lásce a důvěře? Dokážete toho prcka společně vychovávat? Co když se rozejdete a budete si dítě přehazovat jako horký brambor, případně se o ně dokonce soudit?“

Zamračeně potřásla hlavou. „Ty jsi hotový vztahový analytik. Proč to tak rozebíráš?“

„Protože zapomínáš, že nejde o koupi nových bot, ale lidskou bytost, za kterou poneseš v podstatě až do smrti odpovědnost. Zastávám názor, že někteří lidé by spolu rodinu zakládat neměli. Nestačí ti vzpomínky na to, jak jsme vyrůstali my dva? Nebo mi chceš říct, že ti to vyhovovalo? Ty hádky a naschvály, na které byli máma s tátou specialisté? Ustavičné pohružky rozvodem, křik, a tak dále?“

„Nemůžeš srovnávat mě a Lumíra s našimi rodiči.“

„To ani nedělám, jenom myslím, že by sis měla dobře rozmyslet, s kým zplodíš potomka. Mám dojem, že se s Lumírem názorově rozcházíte, a to by mohl být do budoucna kámen úrazu.“

„Nehraj si na věštce!“

„Pouze používám selský rozum.“

„No, takže jsi mi coby starší bratr dal kázání, za které ti pěkně děkuju,“ prskla nakvašeně.

„Jsem zklamaná, abys věděl! Místo abys mě uklidnil a pochopil, stavíš se proti mně.“

„Tak to ale přece není,“ snažil se ji Patrik uchlácholit. „Já jenom nechci, aby sis zbytečně komplikovala život. Vždyť si připomeň své bývalé vztahy. Všechny do jednoho skončily krachem, a žádný z nich netrval dlouho. Vážně jsi přesvědčená, že chyba byla pokaždé na straně tvých partnerů? Zamysli se nad tím.“

Jakmile překročila práh, padl její pohled na otevřený kufr, jen tak ledabylyle pohozený na posteli. Povytáhla obočí a přejela pátravým zrakem celou místnost. Přesně v tu chvíli se ve dveřích šatny, která k ložnici přiléhala, objevil Lumír s komínkem poskládaných triček.

„Ahoj?“ pozdravila ho nejistě. „Nevěděla jsem, že někam jedeš,“ poukázala pohybem paže na zavazadlo.

„Čau,“ odvětil studeně. „A aby nedošlo k mýlce – já nikam necestuju,“ dodal.

„Ale... na co tady pak máš ten kufr?“

Hodil oblečení na dosud prázdné dno. „Ten je tvůj.“

Eva ztuhla jako solný sloup, a teprve nyní jí došlo, že věci, které vynášel z šatny, patřily jí. Naprázdno polkla. „Co... to má znamenat?“ vypravila ze sebe po chvíli, během které hledala duševní rovnováhu.

„Nechápeš?“ zeptal se břitce.

„N... ne,“ zadržla se. „Vyhazuješ mě snad?“

„Chytrá holka.“

„Ale... proč?“

„Beru zpět. Zas tak chytrá nejsi.“

„Lumíre!“ vykřikla. „Neblázni a neber ten včerejšek tak vážně. Vždyť to byla jenom pitomá hádka, jedna z mnoha!“

„Mýlíš se,“ opáčil s bohorovným klidem. „Byla naše poslední.“

„Přece... nemůžeš jednat takhle zkratovitě!“ Do očí se jí tlačily slzy vzteku a bolesti, ale aby se neztrapnila, snažila se jejich příval vší silou zadržet. Naštěstí se jí to podařilo. „Já tě mám ráda a nechci se s tebou rozcházet. Ne takhle!“

„To sis měla rozmyslet před tím, než jsi začala dirigovat můj život a rozhodovat o tom, co podle tebe chci a co ne. Víš, já už o nás dvou pochybuju delší dobu, ale včera jsem dospěl k definitivnímu rozhodnutí. Ty se nikdy nezměníš a já vedle sebe ženu jako jsi ty, nesnesu. Vždycky jsem byl pro svobodu a nenávidím, když se se mnou někdo snaží orat. Takže promiň, bylo to hezké, ale stačilo. Je konec.“

„Lumíre!“

„Nepřemlouvej mě!“

„Co mám udělat, abys mi odpustil?“

Založil si ruce na prsou a z jeho pohledu vytrysklo zřetelné odmítnutí. „Nic! Prostě to ber jako hotovou věc. Náš vztah by neměl smysl, a já nemám ve zvyku prodlužovat agónii, když vidím, že je po všem.“

Evína duše ztěžkla. On to opravdu myslí vážně! To není možné! Přece jí nedá kopačky, jenom tak zničehonic? Teď, když se na něj tolik upínala? V tolika ohledech na něho spoléhala? „Ale... já tomu nerozumím!“ vyhrkla. „Zdálo se mi, že nám to klope... přece jsem se nespletla! Ještě nedávno jsi mi na usmířenou kupoval dárky... vzal jsi mě na luxusní večeři... a pak jsme se pomilovali!“

„To je pravda, ale naštěstí mi došlo, jaký jsem byl blbec. Tenkrát jsem vám ještě dával naději, ale tys ji svým následným chováním zašlapala do země.“ Otočil se na patě, znovu zapadl do šatny a za okamžik se objevil s další várkou šatstva. „Takže tě teď hezky sbalím, a dokonce ti půjčím vlastní kufr – děkovat mi nemusíš. A pak tě poprosím, abys opustila můj dům. Pokud vím, svou garsonku jsi ještě pronajmout nestačila, takže máš kam jít.“

Zírala na Lumíra, jako by se proměnil v přízrak. Čekala cokoli, ale vyhazov ne. Myslela, že vyrukuje s trucováním, možná dojde na výčitky a pravděpodobně se mu bude muset zdoluhavě omlouvat... Někde v koutku duše se obávala, že jí pohrozí rozchodem nebo navrhne pauzu, ale takto rázný konec ji šokoval. „Lumíre...“ Musela si odkašlat, protože její hlas zněl téměř neslyšně - připomínal umíráček. „Prosím, pojďme si o tom ještě promluvit...“

Praštil Evinými blůzkami do kufru a zastrčil palce za poutka na opasek. „Není o čem. Proč se takhle ztrapňuješ?“

„Já...“ vydechla a hledala slova, kterými by dokázala nahlotat Lumírovu neoblomnost. Kdyby nepůsobil tak odhodlaně, mohla zkusit zabrnkat na jeho libido, ale v aktuální situaci by se tento postup téměř jistě minul účinkem. Na svádění si ani omylem netroufla – odmítnutí by pro ni totiž byla další, a možná ještě tvrdší facka. „Já... tě přece miluju...“ hlesla nakonec zoufale.

„Jenže já tebe už ne, Evo,“ odvětil bez sebemenšího zaváhání. „Myslelas, že jsi ulovila partii s tučným kontem a vilou, která má vlivné známosti. A teď ti prokluzuje mezi prsty, vid’? Tohle tě doopravdy žere, Evo, nikoli to, že od tebe odcházím já jako člověk. Na mně ti nikdy nezáleželo. Jsi obyčejná zlatokopka.“

Den byl únavný a Patrik se nedostal ani na oběd. Musel si vystačit s hamburgerem, který koupil u okénka s rychlým občerstvením cestou z lesa na centrálu. Kdyby byl aspoň trochu prozíravý, přibral by k němu ještě čokoládovou tyčinku nebo trvanlivý sendvič. Teď mu bohužel nezbyvalo než statečně přehlížet úporné kručení v žaludku. Dařilo se mu to zejména proto, že měl spoustu práce.

Znalecké expertízy už doložily, že první vražda proběhla přesně tak, jak předpokládali – pachatel vůz zapálil za pomoci benzínu, který vchrstl i do kabiny. Palivová nádrž byla toho času téměř prázdná, což byl důvod, proč nedošlo k explozi, která by napáchala ještě větší škody. Osoba připoutaná k volantů byla ovšem předem odsouzená k smrti - nemohla vyvážnout.

Během dne kriminalisté obdrželi také zprávu od patologa, který měl na starosti pitvu ostatků upálené oběti, přičemž slovo ‚ostatky‘ v tomto případě dokonale sedělo. K dispozici měli

kompletní chrup, který podle všeho patřil člověku mladšího věku, maximálně do čtyřiceti let. Ten byl jediným vodítkem, které budou moci použít při identifikaci – pokud k ní tedy vůbec dojde. Kromě potvrzení, že šlo skutečně o ženu, však dokument nepřinesl nic převratného. Tělo bylo spálené na uhel a neposkytlo žádné zásadní informace vyjma té, že dotyčná uhořela zaživa – v dýchacích cestách byly nalezeny stopy kouře. Neoddiskutovatelná tedy zůstávala příčina úmrtí.

Vyšetřovatelé si vyžádali zdravotní záznamy od dentistů pohřešovaných a všichni lékaři je policii předali prakticky obratem. Nicméně ani to nepomohlo – shoda se rovnala nule. Mrtvá mezi unesené nepatřila.

Laboratoř prozkoumala řetízek z bílého zlata, jednu náušnici – druhá zůstala bůhvíckde - prsten a ohořelé hodinky s vyrytým monogramem, které zajistil technický tým. Poslední předmět kriminálce napověděl, který den a v jaký čas ke zločinu pravděpodobně došlo – strojek v žáru přestal fungovat, takže se hodinky s datumovkou zastavily. Dobu smrti nakonec potvrdilo také anonymní volání na tísňovou linku – neznámá mladá žena přibližně ve stejnou hodinu oznámila únos, načež se odmlčela. Nicméně ani hovor, ani cennosti nepomohly objasnit, kým zavražděná byla, než onoho osudného dne nastoupila do vozu, ve kterém tak brutálním způsobem zemřela.

Policisté navíc za daných okolností neměli zdání, proč ji vlastně pachatel zlikvidoval. Motiv visel ve vzduchu a oni si mohli maximálně hodit korunou nebo tipovat. Zkrátka typická slepá ulička, kterou tolik nenáviděli.

O něco lépe si vedli u mrtvého z lesa – celkem rychle zjistili, že se jedná o jistého Jaromíra Koktu, v podsvětí přezdívaného Koky. V minulosti se namočil do celé řady nelegálních kšeftů od šíření dětské pornografie až po obchodování s drogami a pašování zbraní. Dost možná se občas živil také jako nájemný zabiják, pouze mu to nikdy nebylo prokázáno. Průpravu i fyzickou na to rozhodně měl.

Dožil se dvaatřiceti let, a od dovršení plnoletosti strávil téměř osm z nich v různých nápravných zařízeních. Poslední čtyři roky byl na svobodě a dalo se čekat, že po opuštění věznice navázal tam, kde skončil předtím, než nastoupil poslední výkon trestu. Stoprocentně se věnoval kriminální činnosti, a ta se mu možná stala osudnou.

Či spíš téměř jistě.

Eva strávila v Karasově pracovně necelých pět minut a vypadla z ní s vtíravou úvahou, že by si měla sehnat pevný provaz nebo se závažím kolem pasu skočit do rybníka. To, co na ni šéf – bohužel oprávněně – ve vzteku vychrlil, způsobilo, že zatoužila s okamžitou platností zmizet z povrchu zemského.

Koneckonců její život beztak stojí za starou belu a svět by se bez ní dost dobře obešel. Vždyť nikoho nemá a co nevidět nejspíš zůstane na dlažbě – slovo vyhazov Karas zopakoval několikrát. Jak potom zaplatí účty? Z čeho bude žít? Pokud přijde o práci, skončí brzy pod mostem... Bude s bezdomovci vybírat popelnice a popíjet krabicové víno – parádní vyhlídky!

A to si ještě před několika týdny užívala blahobytu. Jak rychle se může všechno změnit! Člověk přijde o své jistoty dřív než stačí lusknout prsty. Kruci! Chtěla se blýsknout senzací a místo toho... škoda slov.

Evin článek se totiž poměrně rychle dostal k Dykově ženě, která rozpoutala hotové peklo. Udělala svému muži veřejnou scénu a omlátila mu o hlavu fotky, které se sice nepyšily bůhvíjakou kvalitou, nicméně jeho identitu jednoznačně potvrdily. Eva v textu přiblížila situaci, při které vznikly, a přidala barvitý popis toho, jak důvěrně se starosta k oné ženě měl. Nebohý Dyk, kterého rozlícená manželka překvapila na pracovním setkání v luxusní restauraci, nestačil zírat.

Ovšem jakmile vstřelil první šok, vyrukoval s obhajobou. Jeho údajná milenka byla totiž majitelkou svatebního salonu, který zastřešoval svatbu jejich dcery. A právě ta otce požádala, aby vybral nějaké hezké, romantické, ale zároveň nepřeslazené místo, kde se svým chotěm stráví první manželskou noc. Chtěla, aby vybraný hotel byl pro ni i snoubence překvapením, a Dyk dceři ochotně vyhověl. Jelikož však neměl dostatek zkušeností, obrátil se s prosbou o pomoc na odbornici, která měla vše pod palcem.

Smůla ovšem byla, že paní Dyková onu dámu neznala. V den, kdy měla s rodinou svatební agenturu poprvé navštívit, ji zachvátila těžká žaludeční kolika, s níž následně skončila v nemocnici. Zdravotní kolaps si vyžádal urgentní chirurgický zákrok, takže další dny strávila v domácím ošetřování na lůžku. A právě z toho ji zvedl Evin článek...

Vše se sice brzy uspokojivě vysvětlilo, nicméně poškozená se cítila i šťastně vdaná provozovatelka agentury. Mladá žena s rozhořčením potvrdila, že se se starostou setkala čistě pracovní a velmi ji uráželo, jak média drze útočí na její profesionalitu i osobní pověst.

Dyk na tom nebyl lépe a hned poté, co zažehnal spor se svou paní, začal dštít oheň a síru. Okamžitě zatelefonoval do redakce a chtěl hovořit s odpovědnou osobou, aby si vydobyl veřejnou omluvu. Takové hanobení vlastní osoby nehodlal dopustit! Článek měl být bezodkladně stažený a Karas musel slíbit, že zveřejní zprávu, kterou se jménem celého magazínu omluví a uvede věci na pravou míru. Štěstí bylo, že Dyk při dodržení těchto podmínek nehodlal podávat trestní oznámení ani nežádal finanční náhradu.

Ve výsledku se samozřejmě všechno sneslo na Evinu hlavu – to ona si nic neověřila, jednala na vlastní pěst a udělala botu jako dům! Karas řádl tak, že by se ho zalekl i samotný ďábel. Udělil jí důtku a svatosvatě slíbil, že v nejbližší době dostane vytýkáací dopis, který je prvním krokem k výpovědi. Do konce roku Evě odebral jak prémii, tak i osobní ohodnocení. Ještě jedna jediná chyba a poletí na hodinu, vyhrožoval. Má jí plné zuby a nebude se s ní už víc mazlit. Přidal několik jadrných nadávek a nenechal Evu na pochybách, že všechny své pohružky myslí smrtelně vážně.

Ocitla se na hodně tenkém ledě a její vyhlídky byly přinejmenším neradostné. Nejspíš by se měla začít poohlížet po jiné práci, a to hezky svižně!

Sakra!

Jakmile se vypořádala na chodbu, musela se opřít o stěnu, jelikož ji přepadla závrať. Zavřela oči a její myslí běžely zatrpklé úvahy. Tak tentokrát šlápla do pěkně řídkého lejna, jen co je pravda. Proč se do toho u všech všudy pouštěla? Mohla tušit, že se její snaha nesejde s úspěchem, na to je moc velká smolařka. Pitomý Řiha! Kdyby držel klapačku, nemusela o ten článek tolik usilovat. To kvůli němu tušila senzací, kterou si u vedení šplhne, jenže...

Škoda slov.

Jak tomu máme rozumět? Proč se ti na ni nepodařilo pověsit?“ Rozladěný hlas ostře rezonoval prostornou místností.

„Prostě se nepovedlo, no. Odpálkovala mě jako nějakého dotěrného smrada, vůbec mi nedala šanci! Přitom jsem měl tak slibný začátek. To s tím telefonem jsem vymyslel perfektně! Sledoval jsem ji od včerejška, našťástí bydlí na trvalé adrese. A když šla dneska z práce, zavolať jsem jí, pak jsem ji jako by omylem sejmul a zahrál si na kajícíka!“

Falešný doktor Říha se už začínal trochu potit. Se svými partnery - přesněji možná šéfy – byl vcelku zadobře, ale dosud pořádně nezakusil, jak chutná jejich hněv. Až dodneška se mu dařilo a zadané úkoly plnil na jedničku. Jenže ta tvrdá reportérka s jazykem ostrým jako břitva mu vypálila rybník. Ačkoli se v lidských povahách dobře vyznal, tahle ženská ho převezla.

„Na start ti zvysoka kašleme, důležitý je výsledek! Tvým úkolem bylo rychle zmapovat její zvyklosti. Zjistit, kam chodí a kde ji nejlépe překvapíme, případně ji někam vylákat! A ty? Máš kulové!“

„Určitě ji zmáknou, když mi dáte trochu času! Braunová je čerstvě po rozchodu - hned jsem na ní začal pracovat. Okamžitě mi došlo, že by si ráda nabrnkla nového chlapa. Je frustrovaná. Přímo učebnicový typ, který neumí žít sám, jestli mi rozumíte. Dneska měla jenom blbou náladu, to je celé.“

„Nech si ty psychoanalýzy, ano? Kromě toho taktika, kterou jsi zvolil, evidentně vybuchla. A čas? Měl bys vědět, že ten je právě teď tím, co nemáme! Tahle věc se už jednou podělala a my hrajeme o dny!“

„Je mi to jasné! Ale na sto procent si s tím poradím. Měl jsem v plánu, že ji vytáhnu na pár deci, trošku opiju a hoši se o ni postarají, až budeme odcházet.“

Z dosud nakvašeného tónu teď odkapávala ironie. „Což je ale za dané situace pasé, že?“

„Vím, tohle neklaplo, ale mohl bych na ni jít přes ten mobil!“ Kousl se do rtu. Himlhergot, přece kvůli jedné náně nepřijde o pracně vybudovanou důvěru! Co s tím? Než však stačil navrhnout něco konstruktivního, jeden ze šéfů vyskočil z pohovky.

„Ne! Ty už do toho nestrkej nos.“

Muž znejistěl. Kruci. Tohle tedy vypadá na řádný malér! Takhle spatra s ním ještě nikdy nemluvili. Znamená to, že skončil? No do prdele – a co jeho peníze? „Ale... svůj podíl snad dostanu?!“ vyhrkl.

„Prachy, prachy... a za co bys je chtěl?“

„Když už nic, investoval jsem do Braunové čas!“ ohradil se. „A pořídil jí za své předražený mobil!“

„Smůla, my za zpackanou práci neplatíme. Teď se musíme zařídit jinak a odměnu dostane ten, kdo přinese výsledek. Což se tobě nepovedlo, o tom nebudeme polemizovat.“

„Ale...“

„Dost už! A pamatuj, že další přehmaty ti pardonovat nebudeme. Tohle bylo naposledy, cos selhal a doufám, že to budeš mít na paměti!“

„Dodneška jsem nic nepokazil!“

„Taky sis díky nám solidně vydělal.“

„Však to bylo zasloužené! Ale uznejte, že jsem s tou osobou měl výdaje a...“

Nenechali ho domluvit. „Přestaň skuhrat!“ utnul jeho obhajobu rezolutní hlas. „A kdybys nás náhodou chtěl tlačit ke zdi, vzpomeň si na Kokyho.“

„Vy byste mě... vždyť nejsem najatý kriminálník! Známe se, jsme... jsme přece skoro rodina!“

„Byznys je víc než nějaké vztahy.“

Zamrkal a chvíli na dvojici před sebou bezhlesně civěl. Tvrdost v očích jednoho i druhého byla nepřehlédnutelná a on ji nemohl brát na lehkou váhu. Ano, klidně by se ho zbavili, stejně jako jiných, které zlikvidovali buďto pro výstrahu nebo proto, že něco pokazili, případně jenom nebyli dost úspěšní. Pravidla tohoto podniku zněla jasně – splníš zadaný úkol na sto procent a získáš balík, nebo padneš. Nic mezi tím.

Patrik se za prosklenými dveřmi objevil během necelých dvou minut, Evě se to však jevilo jako půl hodiny. Přestože stála před policejní služebnou, kde ji téměř jistě nehrozil žádný útok, necítila se sama a potmě moc dobře.

„To je dost,“ utrousila, když otevřel, a vhrnula se do vestibulu jako velká voda. „Čau,“ dodala potom, aby se neřeklo.

Patrik na pozdrav odpověděl také spíš mechanicky a zabodl zrak do sestřina pobledlého obličeje. „Co se přihodilo? Hádal bych, žeš potkala ducha!“

„Z toho bych neměla takový vítr.“

Patrik zpozorněl. „Tak o co jde?“

„Mám dojem, že mě někdo pronásledoval!“

Přimhouřil víčka. „Tebe? Kdy a kde k tomu došlo? Tušíš, kdo to byl?“ vychrlil několik otázek, načež se rozhodl zpomalit. „Nebo víš co? Pojď se posadit někam, kde budeme mít klid a řekneš mi všechno popořadě. Chceš kafe nebo něco jiného?“

„Ne, nic nepotřebuju,“ odmítla Eva občerstvení. „Zajímá mě hlavně tvůj názor. Nevím, jestli se mám cítit ohrožená, nebo jenom zapracovala moje představitost.“

Po straně na ni jukl. „Abych řekl pravdu, hlasoval bych spíš pro to druhé. Víš, jak dokážeš všechno zveličit.“

„Kéž bys měl pravdu!“

Během chvilky se ocitli v malé místnosti, v níž – jak Eva rychle pochopila – obvykle probíhaly výslechy zadržených. Nejistě se rozhlédla. „Uvědomuješ si, jak je tohle prostředí depresivní? Tady se delikventi určitě přiznají i k tomu, co nikdy nespáchali.“

„Což není na škodu,“ zakřenil se. „Ale ty nejsi zločinec, čímž pádem se nemáš čeho bát. Já tě nezavřu. Tak do toho! Co přesně se stalo?“

Eva mu převyprávěla čerstvý zážitek a poctivě se snažila nepřehánět. „S ohledem na ty únosy a vraždy jsem pochopitelně zpanikařila,“ uzavřela svůj krátký monolog. „Třeba jsem další na řadě?“

Patrik její obavy naštěstí nebral na lehkou váhu, nicméně se k nim postavil racionálně. „Chápu, že tě ta událost vyvedla z rovnováhy, ale přesto nemusí nic znamenat. To auto jsi viděla prvně v životě?“

„Jo.“

„A nevšimla sis třeba už dřív, že by tě někdo sledoval? V tom obchoďáku nebo před kanceláří? Cestou na zastávku?“

Zakroutila hlavou. „Ne, ale popravdě řečeno jsem nedávala pozor.“

„A co jindy? Včera, především? Týden zpátky?“ zkoušel to bratr dál.

Zamyslela se. „No, je fakt, že včera jsem měla trochu divný pocit... když jsem odcházela z práce. Jako by mě někdo pozoroval na parkovišti. Ale nikoho jsem neviděla, a když jsem potom jela na myčku a domů, tak se na mě určitě žádné auto nepověsilo. Pořád jsem se koukala do zpětného zrcátka.“

„Možná opravdu moc přemýšlíš o těch zločinech a tvoje fantazie jede na plné obrátky. Ale přesto - nepokusil se tě poslední dobou kontaktovat nějaký podezřelý člověk?“

Skepticky stiskla rty. „Ne.“ Pak si ale vzpomněla na Říhu, a přestože ho ani omylem nepovažovala za podezřelou osobu, zmínila se o něm. „Jenom jsem vrazila do jednoho chlápka, zničil mi při tom smartphone.“ Stručně popsala střet u administrativní budovy a jeho dohru.

„Takže to byla nehoda? Jsi si jistá?“

„Jsem, určitě. Vůbec jsem nekoukala okolo, byla to vlastně spíš moje vina,“ připustila Eva.

„Ten den jsi toho muže potkala poprvé? Neznáš ho třeba od vidění?“

„Ne. Ale víš, kde pracuju - v tom baráku sídlí spousta firem i soukromých kanceláří. Může být něčí zákazník, takže ho s tou budovou ani nic nespojuje. Nebo tam má pronajatý prostor, kdo ví?“

„Představil se ti?“

„Musel, když jsme sepisovali tu pojistnou událost. Křestní jméno si nevybavuju, i když mi ho říkal, ale příjmení je Říha. Zmínil, že je doktor, ale jestli medicíny nebo práv nemám páru. Neptala jsem se.“

„Jak na tebe působil?“

Uchechtla se. „Měl ze mě nahnáno. Připadal mi jako typický slušňák, který není zvyklý na konflikty a pokud může, obloukem se jim vyhýbá. A já na něj nastoupila tvrdě.“

Eva navzdory vlhké, zapáchající matraci a mrazivé nervozitě kolující celým jejím tělem nakonec znovu usnula. Probudilo ji klapnutí dveří, které v její hlavě třesklo jako detonace. Škubla sebou a otočila se po zvuku. Ve stejnou chvíli se rozsvítilo a ona spatřila muže, kterého už znala.

Sotva vešel, zamračil se a zavětril. „Ty ses pochcala?“ zavrčel.

Eva tu pohrdavou poznámku neuznala za hodnou odpovědi - kdyby ji nepřivázali jako psa, nemuselo k tomu dojít!

„Hraješ si na hvězdu, a přitom nejsi lepší než tříletý fakan,“ ohrnul hromotluk nos. Přikročil k posteli, strhl z Evy přikrývku a obhlédl skvrnu na prostěradle. „Hnus...“ sešklebil ústa, a potom se vychytrale uchechtl. „Mám nápad.“

To by mě zajímalo, jaký, proběhlo Eviným mozkiem, když se vzápětí otočil na patě a zmizel. Znovu za sebou zamkl, což jí připadalo směšné. Jako by mohla utéct! Pociťovala fyzickou otupělost a žaludek jí svíral hlad, přesto by nedokázala pozřít jediné sousto. Copak člověk, který čeká na smrt, může jíst? Proč by to dělal?

A vtom ji něco napadlo. Vida! Možná přišla na způsob, jak se sprovodit ze světa, aniž si viditelně ublíží. Zahájí hladovku a plán těch mizerů půjde k čertu. Jak by do ní mohli dostat potravu násilím? To snad ani nejde.

Ačkoli... kdo ví.

Po nějaké době cvakla klika, a Eva stočila ostražitý pohled na stranu. Dozorce – jinak by toho člověka asi nazvat nemohla – s sebou přinesl čisté povlečení a na rtech mu seděl zlomyslný úsměšek. „Když neudržíš svěrače, budeš makat. Rozvážu tě a ty dáš ten humus do pořádku, jasný?“ zahučel.

Ani tentokrát neřekla jediné slovo, což však neřešil. Vytasil nebezpečně vyhlížející nůž a přeřízl provaz poutající Evinu kotníky k matraci. Pak odemkl pouta na zápěstích. Byla sice konečně volná, ale vláčná a ztuhlá natolik, že se sotva dokázala pohnout.

Dozorce Evu popadl za ramena a přiměl ji vstát. „Tak do toho, ženská! Hni tím svým hubeným zadkem!“

Nemělo smysl protestovat, a tak se podvolila. Koneckonců jde o její pohodlí – matrace sice zůstane navlhla, ale když nic jiného, bude mít aspoň neposkvřené lůžkoviny. Sotva to domyslela, málem se sebeironicky rozchechtala. Pane bože, copak na takové blbosti záleží? Právě teď? Kam až bude muset padnout, než jí dojde, že je konec?

Zatrnulo v ní a současně pocítila slabý náznak bojovnosti.

Ne, ona určitě vymyslí plán, jak se odtud dostat! Nezůstane tady! Nenechá se zneužít a pak zavraždit! Jenže... jaké má možnosti? Neví, kde se ocitla a tahle pevnost – nebo co to je – bude nejspíš po všech stránkách zabezpečená. Kamerový systém a tak dále. Jak daleko je civilizace? V jaké budově se nachází? Komu patří?

Kolik je tady hlídačů?

A... kolik podobných obětí? Čekatelek?

Pak jsou ve hře ještě i ty, které už se staly neužitečnými. Jak je zabili? Stačila rychlá kulka, anebo je nechali uhořet podobně jako tamtu nebožačku? Případně volili jiný hrůzný způsob smrti?

Ne, na tohle myslet nebude! Takové úvahy ji vnitřně paralyzují a prohlubují její vlastní bezmoc. Jenže mozek si nenechal poroučet. Vždyť se to přímo nabízí - pokud neunikly ostatní, jakou šanci má ona?

Nulovou, odpověděl neúprosný vnitřní hlas, který zcela ignoroval Evinu snahu udržet si aspoň jakous takous vyrovnanost.

„Jsi jako šnek,“ rýpnul si do ní svalovec. „Mít tě za manželku, řežu tě třikrát denně – za pár týdnů bys makala daleko svižněji. Lemro jedna. Štěstí, že už nebudeš otravovat žádnýho chlapa, s takovým nemeblem by to teda jeden vyhrál. Pro ženský jako jseš ty je nejlepší dvoumetrová vrstva hlíny.“

Jiskřička předchozí odvahy uhasla dřív, než se stačila proměnit v nesmělý plamének, a v Evině nitru zbylo pouze zoufalství.

„Hergot, kapitáne, uklidněte se! V tomhle stavu jste pro oddělení spíš přítěží než přínosem!“ Major Vydra s Patrikem sice sympatizoval – kdyby se v aktuální konstelaci beze stopy ztratil příslušník jeho rodiny, určitě by ho to sebralo – ale alfou a omegou pro něj byl chladný rozum.

Patrik už zjistil, že včera Eva v práci byla a odcházela až za tmy, jelikož jí šéfredaktor nařídil přesčas. Ten si vykoledovala pozdním příchodem na plánovaný meeting – když si připomněl stav její garsonky, rychle vydedukoval, že neslyšela budík. Domů už pak ale nedorazila, což znamenalo, že je nezvěštná skoro čtyřicet hodin.

„Podívejte, majore, jde o moji sestru,“ vychrlil ze sebe nyní rozčileně. „A vy moc dobře víte, čeho jsou ti sráči schopní! Ty zločiny spolu nějak souvisí, únosy i vraždy – přinejmenším některé. Dost možná jde o jednu a tutéž bandu, a její členové nejsou žádní útlocitní tichošlápkové. Klidně strčí ženskou do auta, polijí ji benzínem a zapálí, krucifix! Kokta pracoval pro ně, to je víc než jisté. Nejspíš něco podělal, takže skončil na stromě s oprátkou kolem krku. A teď mají Evu!“

„To přece není jisté!“

„Nehrajte si na naivku!“

„Vaše sestra může být kdekoli.“

„Fajn, pokud zbytečně střečkuju a ona se odněkud živá a zdravá vynoří, dobrovolně odevzdám odznak!“

„Nechte těch rádoby siláckých řečí, Patriku! Nic takového bych po vás nechtěl, není k tomu důvod. Vašemu znepokojení samozřejmě rozumím, ale žádáte po mně nemožné. Nemůžu na pátrání nasadit všechny lidi. Musíme si vystačit s tím, co máme. Teď bude zapotřebí znovu a dopodrobna projít ty únosy. Hledat ve spisech a prozkoumat každý detail. Jak do skupiny pohřešovaných zapadá vaše sestra?“

„Sedí na ni věkové rozmezí. A je přitažlivá...“

„Rozhodně jdou po mladých, atraktivních ženách,“ zamyslel se major. „Což byla ta makléřka taky.“

Patrik si připomněl fotografii zavražděné a vtom ho něco napadlo. Skoro nadskočil. Proč se nad tím nezamyslel dřív? „Obě jsou stejné typy! Eva i Sikorová!“ vysypal ze sebe. „Dlouhé tmavé vlasy, modré oči, podobný tvar obličeje, výška. Všiml jsem si toho, když jsem poprvé uviděl fotku Sikorové, ale pak mi to vypadlo z hlavy. Třeba v tom je spojitost?“

Vydra obešel svůj stůl, jako by potřeboval pohyb, a odsunul polstrovanou židli. Nakonec zůstal stát, jen se dlaněmi opřel o dřevěnou desku a vzhlédl k Patrikovi. „Chcete tím naznačit, že vaše sestra nahradila Sikorovou, kterou unesli jako první? Nejdříve s ní měli konkrétní úmysly, ale potom ji z nějakého důvodu zlikvidovali a potřebovali jinou oběť, která by ji zastoupila?“

„Zní to logicky.“

„Ano,“ připustil major. „To je fakt. Otázkou ale zůstává, proč se zaměřili právě na modrookou brunetu s dlouhými vlasy. Mám na mysli tentokrát,“ zdůraznil typovou odlišnost ostatních unesených.

„Ty únosy mají společného jmenovatele. Musí ho mít!“ Patrik si skousl spodní ret a nahlas pokračoval ve svých úvahách. „Ani jednu nezmizela prostitutka nebo feťačka a každá z těch

žen měla běžné zaměstnání, případně rodinu. Po sociální stránce byly zabezpečené a bezúhonné. Netrpěly žádnou nemocí, naopak byly v plné síle a dobré kondici. Žádná z nich není nezletilá. Jenže tohle je pořád dokola. Už jsme to probírali několikrát a nikdy to nikam nevedlo,“ uhodil kapitán sevřenou pěstí do nejbližší skříňky.

„Tak to budeme opakovat pořád dokola, až na něco kápneme. Znovu obejdeme rodiny pohřešovaných včetně té Sikorové a taky Schustera. Něco je musí spojit.“

Pro Krista! Tohle ten člověk nemůže myslet vážně! A ona se nebude dobrovolně dívat na utrpení cizí ženy. Na to, jak ji nějací bastardi mučí a pak možná i zabíjejí!

Prudce se odvrátila. „Dejte to pryč!“

„Ani hovno. Chci, abys na vlastní oči viděla, co tě čeká a nemine, pokud nebudeš poslouchat. Šlapat jako hodinky a dodržovat, co se ti řekne – do puntíku přesně. Ano, máš pro nás cenu, ale nejsi nenahraditelná.“

„Neublížíte mi. Vím to, protože teď hrajete o čas!“ zkusila Eva argumentovat tím, co zaslechla před několika minutami.

„Myslíš?“ ušklíbl se. „Možná ano, jistý je ovšem jedno – jestli nám způsobíš problémy, za každé z nich zaplatíš. Svou vlastní kůží, kočičko! Tady máš názornou ukázkou, jak to může vypadat. Takže teď koukej dělat, co jsem ti nařídil a čum, nebo ti začnu vytrhávat nehty. Jeden po druhým, a klidně se do toho dám hned!“ Zacvakal ve vzduchu masivními kleštičkami.

Orosila se ledovým potem. Proboha... má snad na výběr?

„Tak co?“ zavrčel.

„Já... dobře,“ hlesla, a už bez dalších protestů vrátila pozornost k tabletu. Z toho, co video zachycovalo, se jí dělalo špatně a její srdce svíral soucit.

Potká tohle i ji?

Pane bože... zachraň mě! Dunělo otupělou lebkou, zatímco s rozhoupanou duší a bušícím srdcem sledovala děsivý film.

„Nechte mě prosím být... Nebo mě zabijte rovnou...“ žadonila tmavovláška se zmučeným výrazem v kdysi jistě krásné, dnes však strhané a hrůzou proměněné tváři. Havraní kučery byly bohaté, ale zcuchané a bez lesku, a bledý obličej brázdily potoky slz. Ruce měla zvednuté nad hlavou a spoutané hrubým provazem zavěšeným u stropu v prostoru, který působil jako prázdná výrobní hala nebo podzemní garáž. Hrubě omítnuté stěny, oprýskané betonové sloupy a patrně také lezavý chlad.

Krutou scénu nasvěcoval namodralý reflektor, jehož kužel dopadal na zhroucenou postavu oblečenou v něčem, co připomínalo nemocničního andělíčka. Žena se viditelně třásla - nejspíš stejně tak zimou jako děsem. Určitě tušila, že její dny jsou sečteny a chvíle, které ji čekají, budou strašlivé.

„Tak ty prosíš?“ ozval se výsměšný mužský hlas. „A chceš si diktovat podmínky? Asi jsi nepochopila pár věcí.“

„Já... jsem jenom měla strach...!“

„Tvůj problém.“

„Nechtěla jsem... vám způsobit... potíže.“

„Na to ti seru.“ V záběru se objevila široká ramena, která jako druhá kůže obepínala bunda z teletiny. „Jak tak na tebe koukám, potřebuješ trochu osvěžit.“ Člověk, kterému nebylo vidět do obličeje, popadl kbelík a vychrstl na zavěšenou černovlásku několik litrů studené vody. Zalapala po dechu a vykřikla.

„Copak, nelíbí?“ vysmíval se jí, zatímco vytasil kožený bič. „Přisahám, že tohle se ti bude zamlouvat o dost míň...“ dodal a rozmáchl se. První rána dopadla na bedra a protrhla zmáčenou látku. Ozvalo se uši rvoucí zaječení a žena se vzepjala, aby unikla dalšímu šlehnutí, což se jí samozřejmě nepovedlo. Tělo biče bylo neúprosné a zaútočilo ještě mnohokrát. Postupně devastovalo nejen chatrný oděv, ale především kůži, která se během krátké chvíle leskla čerstvou krví. Donedávna hladká záda se proměnila v rozdrásané rudé tratoliště.

Když bolestí omdlela, probrala ji k vědomí nová dávka ledové vody. Jakmile zatřepala víčky, čímž dala najevo, že opět vnímá, mučitel k ní přistoupil a uchopil její bradu tak pevně, až docela znetvořil rysy původně souměrné tváře. „Tímhle to neskončilo, děvenko.“ Jediným pohybem z ní strhl zbytky oblečení a odhodil zkrvavenou košili na zem.

„Ne... Ne...“ šeptala.

„Ale ano,“ opáčil bez náznaku emocí, a rozeplnul si poklopec. „Už dlouho jsi nešukala, musím to napravit.“

„Prosím... udělám... co jste po... mně... chtěli... jen už... mě nechte...být...“ Na tiché žadonění nebral zřetel, jako by byl hluchý.

„Pozdě,“ zareagoval pouze, popadl ji za boky a tvrdě vnikl do protestujících útroh. Ze zmučených úst vyšel pisklavý výkřik, který později zanikl v agonickém chrapotu, a oblé líce ztropila nová dávka slz. Násilník ženu nešetřil, naopak – souložil drsně, aby jí způsobil co největší bolest. Pěstmi přitom svíral tmavé vlasy takovou silou, až několik dlouhých pramenů vyškubl.

Když po nekonečné době ejakuloval, nechal svou oběť ochabně viset za ruce - divže si v nepřírozené pozici nevykloubila ramena. Zdála se dočista mimo, a tak si vzal znovu na pomoc kbelík.

„Žádný odpočívání!“ přikázal bezbranné černovlásce a několikrát ji propleskl po tvářích. Počínal si přitom tak neurvale, až jí roztrhl ret. „Vstávej, ty děvko. Budeme pokračovat, ještě nás čeká spousta zábavy!“

Víčka opět zamžourala a živelný strach, který probleskl v zornicích, byl doslova hmatatelný. Pohyby rtů naznačovaly, že chtějí prosit o holý život, ale hlasivky byly příliš oslabené, aby vydaly nějaký zvuk.